

XIPRERET

ANY XXXI – Núm. 335 – ABRIL 2010

Preu 1.- €

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ DE L'ATENEU DE CULTURA POPULAR
DE L'HOSPITALET (08901), DIGOINE, 33 (PROVISIONAL) - MEMBRE DE LA FED. D'ATENEUS DE CATALUNYA

AGENDA CULTURAL

PROGRAMACIÓ PER AL MES D'ABRIL

DIMARTS 13: a les 7 del vespre, a la Regidoria del Districte I, conferència **“Catalunya, trajectòria històrica i futur esperançador”**, a càrrec del Sr. Joan amorós i Plà, president de l'Associació “Conèixer Catalunya”.

DISSABTE 17: a les 8 del matí. Excursió **“Coneguem Catalunya”** núm. 269 a Montserrat. Dinar a Sant Joan de Vilatorrada. Inscripcions el dimarts dia 6.

DIMECRES 21: a 2/4 de 8 del vespre, a la **sala de lectura del Centre Cultural Barradas**. Presentació del llibre núm. 23 de la col·lecció La Medusa. **“DEU ANYS CRUCIALS A L'HOSPITALET DE LLOBREGAT, 1930-1940”**, de Joan Rius i Vila. Pròleg i presentació a càrrec del Sr. Francesc Marcé i Sanabra.

DIVENDRES 23: TOT EL DIA. Venda del llibre i obsequi de la rosa per a tots els qui ens comprin un llibre, a la plaça de Digoine-Reforma. **També tindrem les novetats editorials del moment.**

DIUMENGE 25: d'11 a 2: **“XV TROBADA COMARCAL DE PUNTAIRES”** a la **rambla de Just Oliveras**, amb la participació de 34 grups que recullen més de 350 puntaires.

DIUMENGE 25: a partir de les 10 del matí. Organitzem amb el Centre Catòlic la **7a Mostra de Grups Infantils Amateurs de Teatre de Catalunya**, amb la participació de 7/8 grups d'arreu del país, amb un total de 120/130 nens/nenes. Representacions a la sala d'actes del Centre Catòlic. **Entrada gratuïta.**

EN PREPARACIÓ PER AL MES DE MAIG

DEL DIJOUS 13 AL DIUMENGE 16: Excursió **“Coneguem Catalunya”** núm. 270 --- **SORPRESA** –

DIMARTS 18: a 2/4 de 8 del vespre, a la Regidoria del Districte I, xerrada-col·loqui **“Viure i Conviure”**, a càrrec del Sr. Àlex Cristòfol.

DISSABTE 29 : a les 9 del matí. Visita cultural a la **XXV Festa de la Cirera**, a Santa Coloma de Cervelló.

ÉS OBERTA LA INSCRIPCIÓ PER A TOTS ELS TALLERS
Recordeu que són places limitades

Més informació al telèfon: 93 337 05 78

ateneu@ateneulh.cat

Visiteu la nostra pàgina Web <http://www.ateneulh.cat>

EDITORIAL

Per la diada de Sant Jordi d'enguany, l'Ateneu publicarà en la seva col·lecció *La Medusa* un llibre de gran interès pels que vulguin conèixer la història recent de la nostra ciutat. Es tracta de *Deu anys crucials a l'Hospitalet de Llobregat (1930-1940)*, que s'ha mantingut inèdit fins avui, tot i els anys transcorreguts des que va ser escrit. El seu autor és Joan Rius i Vila, que fou un dels fundadors de l'Ateneu i regidor a l'ajuntament hospitalenc durant el temps de la República.

El llibre serà presentat el dimecres 21 d'abril, a la sala de lectura del Centre Cultural Barradas, per Francesc Marcé i Sanabra, que també n'ha fet el pròleg. Al final de l'acte, el volum ja es podrà adquirir amb descompte per part dels assistents. No cal dir que us esperem a tots el dia de la presentació.

D'altra banda, com és habitual, a la parada de venda de llibres que el dia de Sant Jordi l'Ateneu posa al carrer Digoine, hi trobareu les darreres novetats editorials, en què aquest any destaquen els llibres d'autors catalans que fa setmanes es troben entre els més venuts. Xavier Bosch, Emili Teixidor, Ferran Torrent, Maria Barbal i Jordi Puntí, entre d'altres, han escrit bones obres que han trencat finalment la llarga primacia dels *bestsellers* nòrdics, que els darrers mesos havien pres tot el protagonisme del mercat literari català.

ABRIL

HOSPITALENC SINGULARS

JUST OLIVERAS I PRATS

La rambla de Just Oliveras és un dels llocs més emblemàtics de l'Hospitalet. Situada al barri Centre, és el punt neuràlgic en què veïns i forasters hi poden descobrir, en bona part, l'esperit ciutadà que defineix la ciutat. Tanmateix, és molt possible que siguin ben pocs els qui coneguin el personatge que li dona el nom. És amb la finalitat de posar remei a aquesta mancança que, en les línies que segueixen, se'n descriuen unes breus pinzellades biogràfiques.

Just Oliveras i Prats nasqué a l'Hospitalet de Llobregat l'any 1887. Era fill de Just Oliveras i Arús, comerciant de cereals i propietari de nombroses terres, i de Maria Prats i Solanes, i tingué dos germans més grans: Assumpció i Santiago, el qual s'ordenà sacerdot, va ser rector de l'església de la Concepció de Barcelona i fou el promotor del Centre Catòlic de la nostra ciutat.

Els Oliveras eren una família benestant, les arrels conegudes de la qual arriben fins al segle XVII i que estava considerada, en aquella època, una de les forces vives de l'Hospitalet, juntament amb els Arús i els Prats, entre d'altres. L'habitatge familiar estava situat a l'edifici que hi ha al carrer de Prat de la Riba, just enfront del Casino del Centre, i en ell s'hi ubicaven també el molí per a la fabricació de farines i la botiga de venda de cereals.

De la infantesa de Just Oliveras i Prats poques coses es coneixen i no és fins el 1907 que la seva figura comença a prendre relleu, ja que és aquest any quan promou, juntament amb els seus germans, el segon eixample de l'Hospitalet, en urbanitzar la finca de *cal Tres*, propietat de la família. D'aquest projecte, que va néixer per acord municipal de 22 març i del qual en fou responsable el mestre d'obres Marià Thomas i Barba, en sortiria el que és la rambla actual.

Just Oliveras, era una persona liberal i d'idees catalanistes, que de ben jove s'afilià a la Lliga Regionalista i n'arribà a ser el president de la secció local. En representació d'aquest partit, l'any 1914 entrà a l'ajuntament de l'Hospitalet com a regidor i l'u de gener de 1916 en fou escollit alcalde, tot i que per poc temps, ja que el 16 de març en fou

destituït. Tornà a l'alcaldia el 1918, per novament ser rellevat per les autoritats pocs mesos abans del cop d'estat de Primo de Rivera.

Amb la caiguda de la dictadura, el 5 de març de 1930, Just Oliveras fou escollit de nou alcalde de l'Hospitalet i ocupà el càrrec fins al 14 d'abril de 1931, en què Esquerra Republicana de Catalunya, el partit liderat per Francesc Macià, s'imposà de manera sorprenent a gairebé la majoria dels ajuntaments catalans.

Al marge de l'activitat política, Just Oliveras fou un actiu home d'empresa. La bona marxa del negoci de cereals, que havia heretat del seu pare, i la dot aportada pel seu casament amb Josefa Durban i Casas, van conduir-lo a buscar noves iniciatives de negoci. En aquest sentit, va dirigir la seva visió de futur a establir una línia d'autobusos entre l'Hospitalet i la plaça d'Espanya de Barcelona, que fou inaugurada el 6 d'agost de 1921, quan la nostra ciutat no tenia més que 12.360 habitants. El trajecte, la sol·licitud del qual havia estat feta per la seva mare, Maria Prats, atès que ell en aquells moments era alcalde, s'iniciava a la plaça de la Vila, cantonada Rossend Arús. L'horari dels viatges era de 6,30 a 21,30 i el preu dels bitllets oscil·lava entre els 10 i els 60 cèntims de pesseta.

L'èxit d'aquesta innovadora aposta empresarial impulsà Just Oliveras a emprendre connexions també amb les poblacions veïnes de Cornellà, Sant Boi i Sant Feliu de Llobregat. I per si això no fos prou, obrí també l'empresa al transport de mercaderies i encetà línies turístiques a diverses ciutats espanyoles i europees, arribant a tenir una flota de més de 40 cotxes i un centenar de treballadors. Cal puntualitzar que la companyia es va transformar en societat anònima - Oliveras SA - l'any 1927 (fins llavors havia anat a nom de Maria Prats) amb un capital de 1.005.000 pessetes i domicili social a l'Hospitalet. És amb aquest nom que ha arribat fins als nostres dies.

En els anys de la II República i de la Guerra Civil, el nostre personatge no dubtà mai, des de la seva còmoda posició econòmica, a socórrer aquells seus conciutadans que es trobaven en dificultats. Així, entre els diversos exemples existents, en Joan Rius i Vila n'explica uns quants en el seu llibre *Deu anys crucials a l'Hospitalet de Llobregat (1930-1940)*, avui encara inèdit, però que serà publicat per l'Ateneu en la seva col·lecció *La Medusa* el pròxim dia de Sant Jordi. En un d'aquests casos, l'autor confessa que el cap de la minoria de l'Ajuntament, en Just Oliveras i Prats, era qui més els havia ajudat quan el periòdic *Llibertat*, òrgan local d'Esquerra Republicana de Catalunya, passà per dificultats econòmiques.

No obstant això, la revolució del 1936 provocà que els negocis d'autobusos de Just Oliveras fossin requisats i col·lectivitzats, i que ell passés a ser un treballador més. Però els empleats de la companyia, que el tenien per una persona d'una honradesa fora de dubte, s'adonaren prou bé que sense la direcció del seu capítol allò no funcionava, així que li demanaren que continués portant les regnes de l'empresa a fi que aquesta no s'ensorrés.

Malauradament les coses es torçaren. En aquells anys convulsos de l'inici de la Guerra Civil molts amics i adversaris polítics havien recomanat a Just Oliveras que marxés del país perquè la seva vida corria perill. Però ell decidí quedar-se. I justament l'any 1938, quan semblava que l'ordre i el seny finalment s'havien imposat als carrers dels pobles i ciutats catalans, uns desconeguts es presentaren a casa seva i el mataren junt amb la seva cunyada, Antònia Durban, que era qui portava la botiga. La seva muller, molt afectada, va morir al cap de poc.

A hores d'ara, setanta-dos anys després, l'assassinat de Just Oliveras i Prats continua essent un enigma.

PERE JUHÉ I ORIOL

Bibliografia:

“Hospitalencs d'ahir” – Francesc Marcé

“L'Abans” (L'Hospitalet de Llobregat 1890 – 1965) – Mireia Mascarell i Llosa

<http://cv.uoc.edu//>

<http://bellvitgejose.blogspot.com//>

“Familias y poder a la sombra de Barcelona: las buenas familias de l'Hospitalet de Llobregat (siglos XIX y XX)” – Mireia Mascarell i Llosa

CONVERSES

Respon: Verònica Rodríguez
Nada: L'Hospitalet
Edat: 32 anys
Estat: Viu en parella
Professió: Llic. Filol. Anglesa

Gairebé tots sabem qui és la Verònica, la Regidora del nostre districte, però xerrant amb ella, al mateix temps que gaudíem de la conversa, hem pogut conèixer-la millor.

Filòloga o regidora?

Ara mateix regidora, però de fet filòloga de cor ja que va ser la carrera que vaig estudiar i que, a més a més, m'entusiasma.

Així doncs, si un dia decideixes deixar la política, tornaries a treballar en tasques adients als teus estudis...?

Per què no. És un plantejament que entra dins dels meus plans de futur. La filologia, o més aviat el fet de conèixer altres llengües, t'obre portes cap a iniciatives que potser mai ni t'havies plantejat. Amb la llengua com a eina i la voluntat d'aprendre coses noves, les úniques fronteres les marquem nosaltres.

El canvi que es va produir a la teva vida quan vas passar de la tasca professional a la política activa va ser important...

Jo diria que molt més que important. Va suposar l'entrada en un món nou que m'aporta molts coneixements dia rere dia, però que també va suposar un trasbals important en aquell moment. El fet d'ésser conscient de cop de la grandíssima responsabilitat que havia d'assumir va fer que el procés d'adaptació fos dur.

Trobes moltes dificultats per compaginar la vida política amb la vida privada, familiar?

De dificultats, sempre n'hi ha. Però si tens la confiança i el respecte de la gent amb qui convius, sigui parella o fills, sempre es troben els moments per a compartir plegats, que en definitiva són els que veritablement valen la pena.

Aleshores encara que tu i la teva parella us repartiu les tasques domèstiques, tenir un fill pot ser difícil, seria necessari un replantejament...

Tinc l'orgull de poder afirmar que a casa la feina està distribuïda igualitàriament. On de vegades un no arriba, hi arriba l'altre, però de fet, quan ens plantegem tenir fills, personalment, veig que el ritme que ara mateix porto no seria l'adient. Suposo que tot és qüestió de replantejar els temps i tenir la plena confiança i la implicació de la parella. És a dir, simplement fer realitat allò de la conciliació familiar i laboral.

Retornem a la Regidoria... Des de la teva perspectiva, com resumiries la feina del regidor/regidora del Districte I? Quines són les tasques primordials?

La feina no es pot resumir en poques línies perquè abasta molts àmbits. Des de la relació diària amb les entitats dels diferents barris fins a la resolució de problemes particulars de veïns. Des de presentacions de projectes al veïnatge fins a reunions internes informatives. Essencialment, la Regidoria esdevé com el recurs municipal més proper al ciutadà que li ofereix la possibilitat d'expressar i resoldre problemes, fer suggeriments de millora del seu barri, formular queixes, portar a terme tràmits o informar-se dels serveis que l'ajuntament ofereix.

Possiblement no es valora com cal... Qualificaries el darrer any com a “frenètic”?

Sense dubte. Frenètic però alhora didàctic i constructiu. Tots els ciutadans hem pogut comprovar com, al llarg del 2009, l'Ajuntament de l'Hospitalet ha desplegat un seguit de mesures i accions que han activat

l'economia i han promogut l'ocupació. Entre aquestes, es troben 145 projectes de remodelació i reforma de carrers i edificis de la nostra ciutat, emmarcats dins del Pla Estatal d'Inversió Local, dels quals una cinquantena han estat destinats a la millora del nostre districte.

Això ha representat un gran esforç per part de tots. Tant de l'equip de la Regidoria, en la seva tasca d'informació i coordinació amb els serveis tècnics municipals, com dels veïns i veïnes afectades, que han tingut la paciència i la diligència de comunicar-nos les incidències detectades durant l'execució d'un número tan gran d'obres.

L'experiència adquirida ha estat molt satisfactòria, i els resultats els podem observar en barris tan antics i històrics com ara el Centre i Sant Josep, que gaudeixen de voreres més amples, amables i adaptades a les necessitats dels vianants.

Quins són els problemes més freqüents que et plantegen els ciutadans/ciutadanes del districte?

De tot tipus. Principalment solen ser qüestions quotidianes que requereixen la nostra intervenció o resolució de problemes: manteniment i neteja de la via pública, reparacions i sol·licituds d'enllumenat, intermediació en conflictes particulars variats, suggeriments per a la millora del barri i demanda d'informació en general.

En general es resolen fàcilment aquestes discrepàncies que van sorgint amb el dia a dia?

En general sí. De vegades de forma més lenta del que m'agradaria però usualment, si la discrepància entra dintre de les nostres possibilitats de solució, aquesta es troba i s'aplica. Si més no, s'intenta arribar a respondre totes les demandes que ens arriben a la Regidoria i atendre a tothom, per la qual cosa compto amb un equip de persones excel·lent i al qual estic molt agraïda per la seva implicació personal.

A més, compto amb la col·laboració de les entitats veïnals que fan un magnífic treball d'enllaç amb la ciutadania. La seva feina és cabdal per detectar i posar en coneixement de l'administració situacions que requereixen la nostra intermediació. Un exemple recent de cooperació ciutadana i efectivitat, i del qual s'han fet ressò els mitjans de comunicació, va ser la detecció d'una instal·lació d'antena de telefonia mòbil al terrat d'un edifici, que, a més d'operar sense permís, incomplia diverses normatives municipals. Ara per ara, l'empresa de telefonia ha estat sancionada i en procés de desmantellament de l'antena.

Consideres que és greu el problema de la immigració?

Jo no el qualificaria com a problema. Crec que és un fet inherent al desenvolupament d'un país, un fet més dels que es donen a la nostra societat occidental i rica. I un fet in aturable i cada cop més globalitzat. Sempre que hi hagi països on la vida sigui difícil hi haurà éssers humans que voldran marxar per trobar un futur millor. És lícit. La problemàtica real sorgeix fruit de conductes incíviques, aplicable tant a persones forànies com a natives. És en aquest punt on hem de continuar treballant per evitar possibles conflictes.

Amb els problemes que hi ha actualment en l'economia, no tan sols a Catalunya, si no a nivell mundial, pot ser que hi hagi qui se n'aprofiti d'aquesta crisi que estem patint?

Per desgràcia, de tota situació complicada, sempre hi ha persones que en volen treure profit. I sempre en detriment del més dèbil. Com a governants, és el nostre deure perseguir els infractors i protegir al ciutadà i, en la mesura que ens sigui possible, evitar que es produeixin aquestes situacions.

Canviem de tema i relaxem-nos. Quins són els teus “hobbies” per evadir-te una mica dels “problemes laborals”?

Suposo que els que tothom sol dir. Viatjar, gaudir de bon cinema, escriure, gaudir de bona companyia i bona conversa, dibuixar, pintar, aprendre altres llengües, passejar, escoltar òpera o música en general ... com pots comprovar coses molt “normaletes”.

Viatjar és per tu l'escapada perfecta...

M'apassiona viatjar. De ben petita, amb els pares, cada estiu era una aventura. Vaig tenir la gran sort de recórrer fent càmping bona part de Catalunya, d'Espanya i d'Europa i és una de les coses de les quals els estic més agraïda. Avui dia, segueixo viatjant sempre que en tinc l'oportunitat, ja que segons la meua opinió, conèixer món és la millor manera d'obrir la ment. Quan comparteixes i convius amb altres cultures és quan t'adones que les diferències entre els països no tenen gaire importància, de fet al contrari, es tracta d'una experiència enriquidora.

I llegir, t'agrada?

Sí. Moltíssim. Principalment novel·les. I n'he llegides moltes i de temàtica diversa. Vaig començar de petita amb l'afició de devorar llibres. Normalment aprofito els estius per evadir-me mitjançant una bona lectura. Les darreres que m'han agradat força han estat *Atonement* de Ian McEwan, *La Elegancia del Erizo* de Muriel Barbery i

La Soledad de los Números Primos de Paolo Giordano. Però si hagués d'escollir un llibre per endur-me'l a una illa deserta aquest seria sense dubtar-ho *La Historia Interminable* de Michael Ende. Imprescindible.

Per acabar una pregunta gairebé obligada. Com veus l'Ateneu? Penses que la tasca que fem es pot considerar important per al barri, fins i tot per a la resta de l'Hospitalet?

Tenim la gran sort de comptar en aquest districte amb un gran nombre d'entitats que fan barri i fan ciutat. Entre elles la vostra. Les entitats feu una tasca important culturalment i socialment. La vostra en concret és a més a més una entitat de referència dins la ciutat i dins el barri del Centre. L'únic "handicap" que hi veig en general a les entitats avui dia és la manca de renovació generacional entre els seus socis, s'ha d'aconseguir engrescar els més joves perquè hi participin.

Ens podries dir si hi ha quelcom que podríem fer i no fem?

No crec en les fórmules màgiques, i per altra banda tampoc les tinc. Es tractaria de trobar noves inquietuds o activitats que facin que l'entitat tingui una continuïtat en el temps indefinida. Suposo que qualsevol iniciativa nova que dueu a terme serà ben rebuda per tothom.

US RECORDEM:

El dimecres 21 d'abril a 2/4 de 8 del vespre, i a la **sala de lectura del Centre Cultural Barradas**, farem la presentació del llibre núm. 23 de la col·lecció ***La Medusa: "DEU ANYS CRUCIALS A L'HOSPITALET DE LLOBREGAT, 1930-1940"*** de Joan Rius i Vila. Pròleg i presentació a càrrec dels Sr. Francesc Marcé i Sanabra.

El divendres 23 d'abril **SANT JORDI, TOT EL DIA**, venda del llibre i obsequi de la rosa, a la plaça de Digoine-Reforma. **També tindrem les novetats editorials del moment.**

US HI ESPEREM

RESUM DE L'ACTA DE L'ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA

El dia 7 de març, de 2010, a 2/4 de dotze del matí en segona convocatòria, es va celebrar, a la sala polivalent del Club Muntanyenc l'Assemblea General Ordinària de l'Entitat, amb una assistència de seixanta socis, els deu membres de la Junta Directiva i cinc delegacions de vot.

La presidenta de l'Ateneu, Sra. Matilde Marcé, obre la sessió, dóna la benvinguda als assistents i agraeix als membres de la junta la seva col·laboració.

El secretari Sr. Fèlix Puig fa lectura de la Memòria de 2009 i dels projectes per el 2010, que s'aproven, així com l'estat de comptes de 2009 i la previsió per a

l'any en curs que presenta el tresorer Sr. Pere Juhé.

En el punt més important de l'ordre del dia, les obres del nou local, la Sra. Mercè Perea, Regidora de l'Ajuntament, i en nom de la Sra. Alcaldessa, després de saludar l'Assemblea, ens informa de l'inici imminent de les obres. Demana disculpes per l'endarreriment i que l'ajuntament és el primer a desitjar que s'acabin al més aviat possible i que està a la nostra disposició per informar-nos del procés en tot moment, cosa que li agraiïm.

Ja en el torn de precs i preguntes la Sra. Presidenta proposa un augment de la quota per a l'any 2011 de 2€, la qual passaria a ser de 32€ anuals, que s'aprova.

El Sr. Romuald Monreal pregunta si es té previst com es farà la distribució de l'espai del nou local per als diferents tallers. Se li respon que es farà la millor distribució possible, tenint en compte que no tindrem el "palau del rei" i, que per tant, és possible que les aules

s'hagin de compartir adequant els horaris. La Sra. Eulàlia Ortí comenta si tindrem ajuda per part de l'ajuntament en el trasllat i el Sr. Joan Ferrer si l'ajuntament ha dit com s'equiparà el nou local. És respon, en

primer lloc, que se suposa que sí, però que caldrà l'ajuda de tots els socis, i en el segon que en el seu moment ja es va parlar de les necessitats de mobiliari, i que s'anirà veient. El mateix senyor pregunta si en la signatura del protocol de cessió del local hi ha algun termini, se li respon que no. El Sr. Toni Arrieta també s'afegeix en aquests comentaris i a més diu que si l'ajuntament veu que l'espai no s'utilitza prou ens el podrien prendre o acabar-hi ficant una altra entitat. La presidenta diu que això s'hauria de parlar, però que cal que entre tots trobem més i més profitoses activitats que agradin als socis i que s'haurien de fer propostes de projectes engrescadors, sobretot de cara al jovent.

Finalment i segons l'article 16 dels Estatuts, els socis senyora Montserrat Moya Bordonau i senyor Vicenç Sabater Bas, es presenten com a testimonis per signar els acords de l'acta.

Es dona per acabada l'Assemblea a la 1 del migdia.

LA JUNTA DIRECTIVA

Excursió “CONEGUEM CATALUNYA” número 268 al Solsonès, visita al naixement del riu Cardener i el poble de Sant Llorenç de Morunys. Dissabte 20 de març de 2010.

A les 8 del matí com és habitual, empeníem la marxa en direcció a Sùria on havíem de fer la primera parada per esmorzar. Vàrem sortir de Barcelona passant pels túnels de Vallvidrera i aviat ens trobàrem a l'altra banda del Tibidabo. Passàrem per la zona privilegiada de les Planes, Sant Cugat, Bellaterra, etc., on hi ha una vegetació de pins, alzines i roures d'atractiu fascinant, però que va resultar deslluït perquè el cel estava molt tapat. Passàrem per Terrassa i Manresa abans d'arribar a Sùria, on paràrem per esmorzar.

A Sùria, famosa per les seves mines de potassa, a la comarca del Bages i a la vora del riu Cardener, ens dividírem cercant algun cafè on recuperar forces.

Seguint el curs del Cardener, passàrem per Manresa i Cardona des d'on veiérem el seu imponent castell. Passat Cardona, aviat entràrem a la comarca del Solsonès i començàrem a veure vaques pasturant. Més amunt, arribant a la Vall de Lord, trobàrem a la nostra dreta el pantà de la Llosa del Cavall força ple d'aigua, amb la presa d'arc de doble volta de 122.3 m d'alçada i una longitud de 326 m. La superfície total de la seva conca és de 200 km².

Travessàrem els pobles de Sant Llorenç de Morunys, de Pedra, i vam arribar a les Fonts de Cardener del municipi de la Coma, on neix el riu. El Cardener, després d'haver recorregut 88 km, finalment desemboca al Llobregat.

Per arribar a la zona de les fonts després de baixar de l'autocar, trepitjàrem neu. Va ésser una delícia contemplar l'aigua de les fonts tan neta i rajant sense parar.

Seguidament visitàrem el poble de Sant Llorenç de Morunys també anomenat Sant Llorenç dels Piteus - com ens va explicar el nostre guia Miquel - a causa de la seva indústria llanera. L'església parroquial de Sant Llorenç és la de l'antic monestir, priorat benedictí, una notable construcció del romànic llombard (segle XI) de tres naus, declarada

monument històrico-artístic el 1976. L'altar major, barroc (1713), és de

Joan Francesc Moretó i és notable també el de l'Esperit Sant de Lluís Borrassà, però la joia principal és l'altar de la capella de la Mare de Déu dels Colls (1773-84), magnífica obra barroca de Josep Pujol, que cobreix les parets i el cimbori amb escenes bíbliques i de la llegendària troballa de la Mare de Déu que

presideix la fornícula central. Hi ha també l'orgue històric, el claustre molt senzill i l'edifici de l'antic monestir que es troba en mal estat.

A continuació vàrem fer una volta pel poble que està rodejat de muntanyes, gaudint dels seus antics carrers i antigues cases abans d'anar a dinar al Restaurant "La Catalana" del mateix Sant Llorenç.

A la propera excursió del dissabte 17 d'abril, anirem a Montserrat i dinarem a Sant Joan de Vilatorrada, us hi podeu apuntar el dimarts dia 6, i ja sabeu que pel maig anem de **"Sorpresa"**.

MARTÍ GUERRERO I COTS

VISITA CULTURAL

El passat dissabte 27 de març, ens vàrem trobar, a $\frac{1}{4}$ de 9 a l'estació de la Renfe, uns quants socs i sòcies, amics i amigues i, com a cap de colla, el Miquel Patón, per anar a Vilafranca del Penedès, per una matinal cultural a la *Casa de la Festa Major*. Vàrem arribar a Vilafranca sobre 2/4 de 10.

Tot passejant i contemplant les parades dels pagesos on exposen per tradició cada dissabte, passada mitja hora, més o menys

vam anar a parar a la plaça Vall del Castell.

L'edifici catalogat com a modernista de caire industrial, obra de l'arquitecte vilafranquí Santiago Güell, fou construït l'any 1911. Es va inaugurar, el 1913, com a mercat de gallines i menuts i més tard va ser el mercat del peix.

Quan va ser l'hora concertada, ens va rebre la Srta. Sara que, tot seguit, ens invità a mirar i escoltar un impactant audiovisual, que convida a sentir les emocions de la Tronada, les processons, l'ambient de la diada a la plaça més castellera i la resta d'elements i actes que dibuixen la Festa. Una vegada acabat, la Srta. Sara ens va fer una bona explicació.

L'origen de la Festa Major de Sant Fèlix es remunta al segle XVIII quan, l'any 1776, Sant Fèlix fou nomenat copatró. No obstant això, molts dels elements festius que hi participen són anteriors a la mateixa festa, el Drac i l'Àliga són del segle XV i la parella de gegants són els

més antics de Catalunya, sense deixar de banda Contonines, Moixiganga...

Durant el segle XIX la festa pren importància i s'hi incorporen nous elements: els nans, els capgrossos i els balls de Panderetes i altres, actualment tenen 21 balls diferents. No va ser fins al 1948 que s'hi varen incorporar els castellers.

Actualment i des de l'any 1987, aquest espai té una doble funció, la d'arxiu i magatzem de tot el patrimoni folklòric relacionat amb la *Festa Major* i, de manera esporàdica, també s'utilitza per a reunions i rodes de premsa relacionades amb la *Festa*. Aquí s'acabà la visita.

Però no podíem anar-nos-en sense passar a visitar la *Basílica de Santa Maria*, molt vinculada a la *Festa*. Encara que era visita lliure, no crec que cap de nosaltres vagi deixar d'anar-hi. És molt bonica, té l'orgue d'estil barroc, no fa gaire que ha estat restaurat.

Llavors sí que es va acabar la matinal, uns es van quedar a passar el dia a Vilafranca i altres vam tornar a l'Hospitalet. Com sempre un bon matí, aprenent coses noves i, sobretot, amb el respecte i la bona companyia de tots plegats.

M. ÀNGELA PIÉ

CARRO BLAU

Tinc una làmina de Vincent Van Gogh on hi ha un carro de color blau. Me'l miro sovint perquè em recorda els meus orígens, la meva terra de pagesos coratjosos i indomables que mai no es rendeixen ni a dictadures, ni a fil·loxeres, ni a avellanes turques de mal govern que imposa el seu poder. Ni centrals nuclears, ni petroquímiques, ni cementiris nuclears que han fet i faran de les terres de Tarragona el pou més brut de tot l'estat espanyol. I, per què? Doncs, perquè tota la porqueria, la que ningú no vol s'ha de concentrar a Catalunya!

“Aviat serà certa la dita que es va escampant com una taca d'oli, i que diu així: a Girona tenim el jardí; a Lleida, l'horta; a Barcelona, la gent; i a Tarragona, la merda”: brutícia, porqueria, deixalles, dieu-li com vulgueu.

M. DOLORS NAT

DUSOS I MADUSOS

11. Un de tants que cada dia es colen

Tot sovint trobem l'expressió conjuntiva *menys mal que...*, calc infame d'una expressió castellana vulgaríssima que ha resultat imprescindible per a poder exposar un punt de satisfacció dins d'una situació no gaire satisfactòria. Com que ja no sabem com ho hauríem de dir, l'hem manllevada, i endavant que no ha estat res!

Les expressions catalanes en aquest cas són ***sort que...***, ***sort encara que...*** i ***encara sort que...***

Fa pena pensar que unes paraules que estaven en el repertori del més pur llenguatge col·loquial s'hagin pogut perdre en la parla de persones que saben, o s'ho creuen, llegir i escriure.

12. La resurrecció dels morts

Darrerament hem vist tornar a la vida el mot ***ambdós***, que vol dir *l'un i l'altre*. Aquesta paraula, d'us oficialesc i notarial, havia desaparegut, substituïda per les locucions ***tots dos***, ***totes dues***, que havíem sentit dir sempre. Certament ***ambdós*** és un mot ben català, però la construcció ***tots dos/totes dues***, ben viva en el parlar col·loquial i literari, ens brinda la possibilitat de dir, a més, ***tots tres***, ***tots quatre***, ***tots cinc***, etc. Una extensió generalitzada del mot ressuscitat és probable que provocaria la desaparició de l'altra variable, que ens sembla molt més rica.

ANTONI ROYO LLEIXÀ

ELS ESCLAUS

L'esclavitud ha existit des de temps immemorial. En tenim constància sobretot en el període dels gots i visigots, guerrers i aristòcrates germànics, vers els segles V i VI.

Els esclaus no foren una classe uniforme especialment en el regne visigot. En la piràmide social, es trobaven a l'esglaió més baix, encara que al mateix nivell que les minories religioses com els jueus i seguits per sobre pel poble lliure (urbà i rural), la noblesa de serveis (alts funcionaris), els aristòcrates d'origen got i, a la cúspide, el rei.

El naixement fou la forma principal d'esclavitud durant tot el període visigòtic.

El "vermulus", segons les fonts, era l'esclau nascut en la família servil del seu senyor. Però hi havia també altres fonts de servitud, la guerra, el comerç, el matrimoni, les condemnes i els deutes.

Hi va haver diverses categories d'esclaus, però destacaven els servents del rei i els esclaus de l'Església com els mes ben situats. Els primers esclaus del tresor gaudien de càrrecs a palau, mossos de quadra (estabularii), majordoms (guillonarii), platers (argentarii), cuiners, etc. A vegades aquests esclaus reials posseïen terres i fins i tot esclaus propis. Depenien absolutament del seu amo, el sobirà, que solament els concedia la llibertat mitjançant una carta de manumissió, però els permetia fruir de privilegis i prebendes, per exemple en cas d'ésser citats com a testimonis en un tribunal, a diferència de la resta d'esclaus, estaven exempts d'ésser sotmesos a tortura.

Els serfs de l'Església foren també uns privilegiats entre la seva classe i molt nombrosos en esglésies i monestirs. En el cenobi de Dumio, es van documentar més de 500 esclaus a mitjan segle VII. La gran majoria d'aquests "servi ecclesiae" eren al camp ben tractats, treballaven les propietats de les esglésies i per aixó eren considerats indispensables per a la productivitat del patrimoni. En canvi, al marge d'aquests privilegiats, la majoria d'esclaus es dividien en dos grans grups, d'una banda els anomenats "idonei", esclaus domèstics els més destres, capaços de realitzar un ofici especialitzat a les ciutats i, de l'altra, els "rustici" o "rusticani" considerats inferiors i que es cuidaven del treball agrícola.

Els primers vivien amb els amos, als quals prestaven uns determinats serveis personals i rebien bon tracte i consideració i amb el temps la llibertat. Els segons eren la gran massa servil que treballava a les propietats rurals d'aristòcrates, alts funcionaris

propietaris mitjans sota la vigilància d'un administrador, "villicus", i a vegades d'un llibert.

Ni els uns ni els altres tenien drets ni comptaven com a persones de "jure proprio" davant la llei, per tant depenien dels seus amos.

Fins a l'època de Chindasvint (642-653), els propietaris d'esclaus tenien absoluta autoritat sobre ells i els podien maltractar i matar impunement. Aquest rei va declarar delictes la mort d'un esclau per part del seu amo encara que Ervigí (680-687) va suavitzar els termes de la llei a favor dels propietaris.

Els lliberts tingueren una condició jurídica inferior als nascuts lliures (ingenui). Encara que admesos aquests lliberts continuaren depenent dels seus antics amos, ara uns (potronus) als quals devien certs serveis (obsequis). Curiosament el esclaus rurals aconseguiren flexibilitzar els seus llaços servils aprofitant-se de l'habitual llunyania dels seus amos i per això es va crear una enorme massa de població camperola bastant homogènia en una situació de semiesclavitud que, a finals del regne visigot, va acabar assimilant-se als camperols lliures i els masovers o parcers.

A l'Hospitalet, sociològicament, els primers anys del segle XVI, veiem la desaparició de l'esclavatge com a personal de servei, progressivament desplaçat per la immigració francesa, mà d'obra barata i abundant que sortia més a compte al pagès.

Les compravendes d'esclaus es formalitzaven davant de notari i, a falta de notari, davant del rector de la parròquia d'algun dels tractants.

L'Hospitalet, encara que poble petit, va ésser testimoni de compra-ventes d'esclaus formalitzades. La primera de què tinc constància va formalitzar-se al setembre de 1387. Vegeu la relació d'aquelles que he trobat.

Una altra cosa és el temps dels "Negreros", però això és un tema a part que mereix un estudi concret i diferent.

11-09-1387 D'Arnau Durán a Pere ça Trilla, Barcelona. Captiva sarraïna d'uns 25 anys. Preu 43 lliures.

28-12-1387 De Pere Moragues, Illa dels Banyols, a Miquel de Seva Senyor del Fonollas, Sant Boi, CATERINA, captiva tàrtara de 26 anys i la seva filla SALVADORA. Preu 52 lliures.

19-07-1394 De Guillem Tarragona a Arnau Seguí, JORDI, tàrtar de 40 anys per 25 lliures i 8 sous.

09-12-1401 D'Arnau Seguí a Arnau Tarragona, tàrtar de 47 anys. Preu 25 lliures i 8 sous.

11-10-1405 Compra d'un esclau de Guillem Godai a Simó Amer de Sant Boi, JOAN, tàrtar de 19 anys per 45 lliures i 5 sous.

10-07-1406 Compra d'un esclau de Bernat Roca, Provençana, a Guillem Parellada de Sant Boi, ANDREU, tàrtar de 50 anys. Preu 8 lliures i 16 sous.

04-12-1416 De Jaume Vidal, Sant Boi, a Pere Català, FRANCESC, esclau captiu sarraí de 23 anys. Preu 55 lliures.

14-12-1436 Compra de serva captiva grega de 28 anys per Gabriel Martí a Lluís de Ribesalbes de Barcelona. Preu 49 lliures pagades l'endemà.

24-11-1447 Compra de Jaume Amigó a Antoni Sant Tomàs de Castell de la Roca, negre sarraí dit JULIÀ de 24 anys per 38 lliures.

18-11-1449 Debitori per un esclau de Jaume Simón a Joan de Ladernosa de Barcelona per 35 lliures per un captiu tàrtar dit Nicolau. A pagar la meitat per Sant Joan vinent i l'altra meitat pel següent Sant Joan. Mentrestant no podrà vendre'l ni permutar-lo sense llicència de l'actual venedor.

01-03-1462 Venda de Joan Ferriol a Joan Lenzina de Barcelona, serf i captiu tàrtar de 25 anys dit ANTONI per 59 lliures.

24-12-1488 Venda d'esclava. De Càndida Corts, Sarrià, a Guillem Godai de Nació de Munt de Barques dita EULÀLIA i edat 40 anys i preu 45 lliures pagades a l'acte.

01-05-1492 Venda d'esclau. De Pere Tries, Sant Boi, a Jaume Brunet, serf negre de 25 anys dit JOAN per 50 lliures pagades a l'acte.

17-11-1492 Venda d'esclau. De Jaume Brunet a Guillem Godai, serf captiu dit CRISTÒFOL, edat 18 anys. Preu 40 lliures.

07-08-1493 Venda d'esclau. De Bernat Oliver a Pere Viader menor, Sant Boi, esclau negre dit CRISTÒFOL de 25 anys, preu 90 lliures.

15-03-1503 Venda d'esclava. De Francisco de Càrdenas, regne de Castella, a Bernat Oliver, serva i captiva negra dita JOANA de 40 anys d'edat. Preu 20 lliures pagades a l'acte.

24-03-1503 Venda d'esclau. De Miquel Abril, Cornellà, a Genís Romanya, moler, Barcelona, esclau captiu dit JOAN de 16 anys "de natione insularum portugalie". Preu 30 lliures

JOAN COSTA

POESIA

Matí de Pasqua

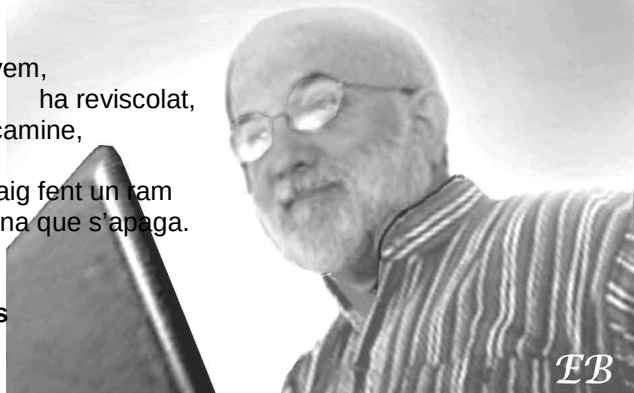
**(A ma mare,
que encara canvia l'aigua
a les flors que jo li porte)**

Novell,
un baume conegut
i càlid
penetra dins de casa,
i la llum, desimbolta,
ha inundat d'hora les estances.

A fora,
l'aire és tan net,
que l'horitzó sembla a tocar.
Clareja força tendre
el verd dels arbres,
i, com esclat de festa,
el bigarrat esplet de les petites flors
acoloreix l'herbam.

La joia,
com esperàvem,
ha reviscolat,
i jo, mentre camine,
esperançat
vaig fent un ram
per a una dona que s'apaga.

Antoni Prats

CUINES

Per a les persones que estan acostumades a veure la televisió al migdia, o fins i tot aquelles que s'empassen alguns dels programes que fan al matí a les diverses cadenes i que solen durar unes quantes hores, no els és estrany veure petits retalls dels programes dedicats a la cuina o bé programes exclusivament dedicats al món de l'art culinari.

Recordo que, quan jo era petit, ja en veia algun de programa de cuina, en blanc i negre, no cal dir, amb famoses presentadores del moment, el nom de les quals ja no recordo.

Amb el temps, i potser perquè amb la feina i els estudis no tenia gaire opció de veure la televisió, em va semblar que aquest tipus de programes anaven perdent popularitat fins que a algú se li va ocórrer de posar un cuiner famós a presentar el programa de cuina. Aquest havia de presentar receptes no gaire complicades i que donessin un toc de qualitat als plats que es presentaven. Aquest tipus de programa va desmentir aquells que deien que els programes de cuina tenien els dies comptats ja que, tard o d'hora, sempre s'acabava presentant els mateixos plats i guisats.

Amb aquesta nova fórmula, el cuiner anava presentant variacions i noves fórmules, a vegades sobre menjars dels quals ja s'havia parlat abans. Les possibilitats eren gairebé infinites i, si a sobre el cuiner-presentador tenia gràcia i se sabia explicar bé, tot plegat encara ho feia més "exitós".

El cert és que les altres televisions no van trigar a imitar aquesta fórmula, un ja va dir un cop que a la televisió, gairebé, ja està tot inventat i, si algú inventa quelcom, els altres no triguen a copiar-ho. I d'aquesta manera es van anar fent famosos tot un seguit de cuiners pels diversos canals, ja fossin d'àmbit estatal o, com diuen des de la capital del regne, autonòmic.

A casa nostra, i fent memòria, i un xic d'homenatge, va ser en Jaume Pastallé, amb una fórmula certament diferent, qui va "engrescar" el públic català a interessar-se per la cuina, potser no tant perquè els espectadors preparessin ells mateixos els plats, sinó per veure quines exquisideses es cuinaven en els diferents restaurats de la nostra terra.

Últimament s'han posat de moda els programes de cuina per a aquelles persones, entre les que m'incloc, que tenen dues mans esquerres a qui per tant, segons quin tipus d'activitats manuals els

resulta gairebé impossible. I així hem pogut veure programes de cuina per a joves, per a solters, per a homes, per a inútils i, fins i tot per a gent sense temps i en els quals et garanteixen que en menys de 20 minuts es pot preparar un plat, senzill evidentment, però amb el qual pots deixar embadalits els amics i les amigues.

He de confessar que últimament m'he afeccionat a aquest tipus de programes. Com que tinc la televisió per cable, tinc la sort que, entre l'oferta de programació que em donen, hi ha un parell de canals que fan programes de cuina gairebé tot el dia, i no em pregunteu el perquè, però cada vegada que la programació habitual m'avorreix, sense adonar-me'n, acabo sintonitzant un d'aquests canals. Us ho dic sincerament, em quedo embadalit veient com preparen les seves receptes, algunes de complicades i que em seria impossible de preparar, però n'hi ha d'altres que em sorprenen per la seva originalitat i, al mateix temps, senzillesa, per la facilitat amb què la prepara el cuiner de torn, i que fa que et diguis que tu també series capaç de preparar un plat com aquell. I quan veus el resultat final, el primer que penses és: Això ha de ser boníssim!

I arriba el dia en què t'animes i li dius a la teva dona: 'Aquest diumenge preparo jo el dinar'.

Dit i fet. Un dels avantatges del món modern és que et permet accedir a la Web d'aquests programes per Internet i copiar-te la recepta. I així ho vaig fer. Vaig preparar unes galtes de porc estofades que em van quedar per llepar-se els dits. Tot un èxit que espero que ben aviat es repeteixi amb alguna altra recepta.

Potser aquí, a l'Ateneu, no seria sobrer que algú, no sé qui, ens pogués ensenyar a cuinar o simplement a preparar algun plat senzill a aquells a qui ens agradaria aprendre a cuinar. És clar que és complicat, ja que fa falta una cuina i d'això no en tenim ja que necessita unes instal·lacions adients.

El que no estaria malament fóra que, amb un nombre important de socis i sòcies, alguns ja d'una certa edat i que de ben segur que en saben unes quantes de receptes interessants, ens les fessin saber. Una recepta no és només els ingredients i la forma de preparar-la, també ho és aquell truquet, aquell petit detall que fa que sigui diferent de com la preparen els altres.

Jo convido aquells que s'hi atreueixin, que me les facin arribar per posar-les aquí, al Xipreret. No en va la cuina no deixa de ser una part, important, de la cultura d'un poble.

Bon profit.

CARLES FARRÉS

L'EXPULSIÓ DELS MORISCS DEL REGNE DE VALÈNCIA 1609-2009 (2a. Part)

Al *Xipreret* del mes de març començava la primera part d'aquest article, per tant en aquest butlletí segueix l'explicació, que acabarà al proper número. Si alguns dels bons amics que sempre ens presteu atenció no ho heu pogut llegir abans, us hi remetem.

La cultura

Els moriscos basaven la seva cultura en la religió i la llengua. Sobretot per aquests trets és diferenciaven dels seus veïns, que parlaven català i castellà i professaven el cristianisme. No va existir pràcticament el mestissatge i les dues cultures van conviure durant quasi quatre segles separades i amb molt pocs punts de contacte. La comunitat morisca del segle XVI era islàmica i descendent dels àrabs i berbers que arribaren a la península a partir del segle VIII i dels habitants cristians preexistents al país, que aleshores van ser també islamitzats. Els escolars aprenien l'*Alcorà* i ho feien en àrab. Generalment la comunitat morisca no parlava ni català ni castellà, usaven un dialecte de l'àrab anomenat "algaravia". La majoria d'ells només entenia aquella parla, cosa que va fer pràcticament impossible la predicació del cristianisme. És per això que va redactar-se un catecisme escrit en castellà però amb la grafia àrab, perquè el poguessin entendre.

La música i els balls també tenien un lloc destacat en la seva cultura. Alguns dels seus instruments, com el *llaüt*, la *dolçaina* i el *tabal*

ens són del tot familiars. Moltes danses han perviscut en el temps i molts dels balls tradicionals actuals són hereus d'aquella cultura. La gastronomia ha estat la petjada de més durada i és a hores d'ara la prova més fefaent del passat morisc d'aquelles terres. Els productes més coneguts són les coques i els dolços, elaborats gairebé tots amb ametlla. De literatura, no hi ha gaire documentació, ja que la comunitat morisca del segle XVI en va produir ben poca. Els elements màgics i de superstició tenien un paper important en la cultura morisca, acostumaven per exemple a dur un amulet penjat del coll amb algun vers alcorànic a dins.

Causes de l'expulsió:

A - Revolta de La Germania

La Germania fou una revolta que va prendre un cares antisenyorial quan s'escampà pel camperolat. Els mudèjars valencians recolzaren els senyors i es convertiren en l'enemic. El 1522 l'exèrcit dels agermanats va atacar Dénia, convertida en refugi del virrei de València, saquejant moltes moreries i, com a altres llocs del regne, va obligar els mudèjars a batejar-se. El 1525, una junta de teòlegs va ratificar els batejos forçosos i els musulmans passaren a ser cristians; haurien de viure segons els

preceptes de l'església catòlica o patir l'exili. S'havia acabat l'època de tolerància entre les dues societats.

Els veïns més radicals, de pobles com Gata, Pedreguer o Xaló, es rebel·laren a aquestes mesures i es feren forts a la serra de Bèrnia. Al

mes d'octubre s'acolliren a un perdó reial. Alguns mudèjars marxaren tanmateix cap al nord d'Àfrica, però la majoria optaren per quedar-se a la terra que sempre havien habitat, només que aleshores passaren a anomenar-se "moriscs" o "cristians nous".

B - La religió islàmica

A conseqüència d'això es van prohibir les pràctiques religioses pròpies de l'Islam. Les mesquites es consagraren com a esglésies, es crearen noves parròquies i es cercaren més rectors per l'augment dels fidels. Les campanyes d'evangelització, però, no tingueren gaire repercussió, ja que en realitat els "cristians nous" seguiren, en la

clandestinitat, amb les celebracions habituals de la seva religió, practicaven la circumcisió, no menjaven porc i els divendres acudien a la mesquita mentre els diumenges anaven a treballar, procuraven no enterrar els morts dins de les esglésies i, seguint el ritus islàmic, excavaven una fossa en sol verge i mirant en direcció a la Meca, i feien les cinc oracions diàries i les ablucions rituals, així com el dejuni del mes del Ramadà.

C - La pirateria

La guerra entre l'imperi espanyol i el turc va convertir les terres valencianes en un escenari propici per a la pirateria. Geogràficament, les nostres costes afavorien la comunicació marítima amb el nord d'Àfrica, aliada dels turcs. Per això els pirates les visitaven amb freqüència. Generalment capturaven naus, però, si desembarcaven, es dedicaven a robar, saquejar, raptar persones per després vendre-les

com esclaus o cobrar rescats. En la segona meitat del segle XVI aquestes incursions s'intensificaren i, com a resposta a aquest problema, es creà a la costa un sistema de torres de guaita que avisaven i defensaven el veïnat dels possibles atacs.

El 1563, en plena campanya de defensa del litoral hispànic, es promulgà el decret de desarmament general dels moriscs. Els delegats dels senyors de cada poble s'encarregaren d'anar casa per casa, arreplegant 25.000 armes de tot tipus.

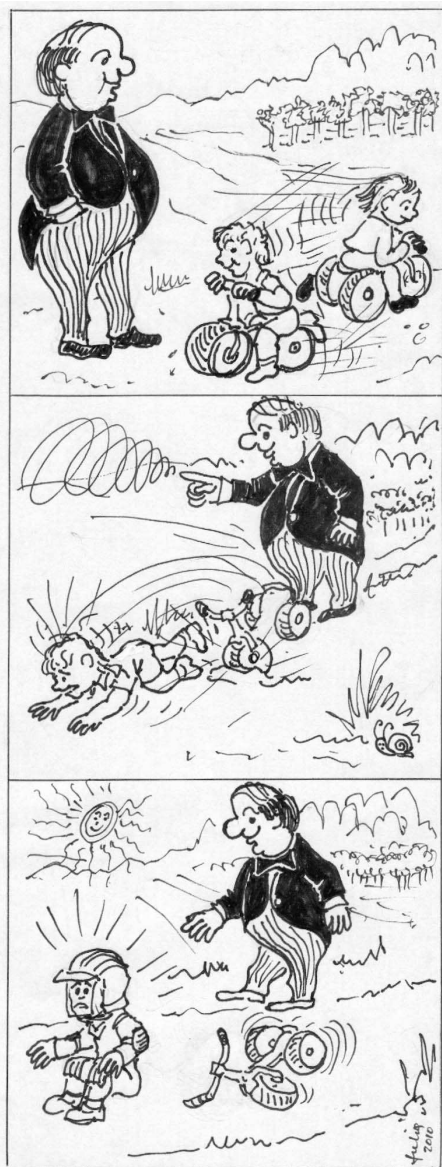

Fotografies d'aquesta pàgina:

Torre de guaita del cap d'Or de Moraira
Serra de Bèrnia

ANTÒNIA CALDÉS

el màgic quimet

els refranys que diu la tieta consol

PLUJA D'ABRIL I SOL DE TARDOR, SOLEN FER L'ANY MÏLLOR.

BUTLLETÍ INTERIOR INFORMATIU MENSUAL

Edita: **ATENEU DE CULTURA POPULAR**

Pl. Josep Bordonau, 6 – 08901 l'Hospitalet

Imprimeix: Monrós Copi-Foto SA

C/ Roselles, 17 – 08901 l'Hospitalet

DIPÒSIT LEGAL: B-39.626-1981

ISSN: 0214-2058

“XIPRERET” fa constar que el contingut de les col·laboracions publicades reflecteix únicament l'opinió de llurs firmants.

Equip de redacció: Antònia Caldés, Carles Farrés, Carme Jorba, Pere Juhé, Valentí Julià, Matilde Marcé.

Col·laboradors: Emili Bona, Antònia Caldés, Joan Costa, Carles Farrés, Pere Juhé, Valentí Julià, Dolors Nat, Angels Pié, Antoni Rojo.

Amb la col·laboració de:

MORAL I MONRÓS

ASSOCIATS S.L.P.

**Més de 25 anys
al seu servei**

GESTORIA ADMINISTRATIVA - ASSESSORIA JURÍDICA - LABORAL
FISCAL - COMPTABLE - MERCANTIL - CIVIL - ASSEGUANCES

c/ Roselles 24 – 08901 – L'HOSPITALET – Barcelona
Tel. 93.337.07.68 – Fax 93.338.54.06
E-mail: info@moraliassociats.com
www.moraliassociats.com

Josep Mª Moral i Domènech
Gestor Administratiu

Eduard Soler i Viladelpolat
Assessor Fiscal-Auditor

Jordi Monrós i Ibáñez
Graduat social

Cesar García i Ballester
Advocat

IMÀGIC
CABINA de
ESTÉTICA

C/ Frederic Prats, 61-63
L'Hospitalet de Llobregat
08901 Barcelona

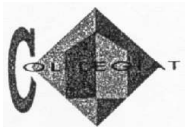
- ★ MASAJE TERAPEUTICO
- ★ DEPILACIÓN
- ★ DECOLORACIÓN
- ★ LIMPIEZA DE CUTIS
- ★ TRATAMIENTOS FACIALES
- ★ PERMANENTE Y TINTE DE PESTAÑAS
- ★ MANICURA
- ★ PEDICURA
- ★ TRATAMIENTOS CORPORALES
- ★ MICROPIGMENTACIÓN
- ★ MAQUILLAJE SOCIAL Y NOVIAS
- ★ CURSOS DE AUTOMAQUILLAJE

IMÀGIC
ESCUELA de
**MAQUILLAJE
PROFESIONAL**

CARMEN PALACIOS
DIRECTORA DE ESTUDIOS

C/ Frederic Prats, 61-63
L'Hospitalet de Llobregat
08901 Barcelona
Telefax 93 3380349
escuelaimagic@terra.es

Amb la col·laboració de:

FINQUES J. COSTA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES COL·LEGIADA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

CONTRACTES DE LLOGUER I COMPRA VENDA

TRASPASSOS • ASSEGURANCES

TRAMITACIONS • GESTIÓ I ASSESSORAMENT IMMOBILIARI

PÈRIT JUDICIAL IMMOBILIARI

Baró de Maldà, 15, 1r. 3a.

Tel. 93 338 64 21

Internet: www.fcosta.com

08901 L'HOSPITALET

Fax 93 338 61 10

e-mail: fcosta@fcosta.com

Servicio Postal Nacional

SMS 91 S.L.

C. Francesc Moragas, 9 baixos

08901 Hospitalet de Llobregat

Tel: 933 373 087 - Fax: 933 373 251

Email: sms91@sms91.com

www.unipost.es

- ✓ Operador Postal Autoritzat
- ✓ Tractament Integral
- ✓ Manipulació
- ✓ Bustiades

- ✓ Repartiment de Correspondència, àmbit Nacional i Estranger
- ✓ Campanyes publicitàries

**ELS SOLUCIONEM TOTS ELS PROBLEMES AMB LA SEVA
CORRESPONDÈNCIA**

Ajuntament de L'Hospitalet

Generalitat de Catalunya
Departament de Justícia
Secretaria d'Acció Ciutadana